

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2013 roku

Sąd Rejonowy w Opolu Wydział VII Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Hubert Frankowski

Protokolant ST.sek.sąd. Anna Kowalczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opolu Iwona Kozłowska Glid

po rozpoznaniu dnia 24 września 2013 roku

sprawy

1.I. S. (1)

syna J. i J. z d. K.,

urodzonego (...) w K.

Oskarżonego o to , że:

I. w dniu 2 lutego 2009 roku w T., działając umyślnie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sklepie (...) w T. przy ulicy (...), podając się za T. C. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank SA z siedzibą we W., za pomocą wprowadzenia w błąd, co do osoby kredytobiorcy oraz zamiaru i **zdolności** kredytowej T. C., w ten sposób, że podczas zawierania umowy o kredyt w systemie ratalnym na zakup towaru o nr (...) podał **nieprawdę**, co do okoliczności zatrudnienia i zarobkach T. C., a następnie podrabiając jego podpis na wyżej wskazanej umowie, uzyskał w ten **sposób** kredyt w wysokości 2.757,35 zł, na zakup Q., czym doprowadził L. Bank obecnie (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. do **niekorzystnego** rozporządzania mieniem w kwocie 2.757,35zł,

tj. o przestępstwo z art. 297§1 k.k. i art. 286§1k.k. w zw. z art. 270§1k.k. przy zast. art. 11§2k.k.

II. w dniu 2 lutego 2010 roku w T., działając umyślnie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sklepie (...) w T. przy ulicy (...), podając się za J. P. (1) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank SA z siedzibą we W. za pomocą wprowadzenia w błąd, co do zamiaru i zdolności kredytowej J. P. (1) w ten sposób, że posługując się jego dowodem osobistym, a następnie podrabiając jego podpis na umowie o kredyt w systemie ratalnym na zakup towaru o nr (...), uzyskał w ten sposób kredyt w wysokości 3.579,55zł, na zakup w systemie ratalnym Q., czym doprowadził L. Bank obecnie (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzania mieniem w kwocie 3.579,55zł,

tj. o przestępstwo z art.286§ 1 k.k. w zw. z art. 270§1k.k. i art. 275§1k.k. przy zast art. 11§2k.k.

III. w dniu 12 lutego 2010 roku w T., działając umyślnie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sklepie (...) w T. przy ulicy (...), podając się za J. P. (1) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank SA z siedzibą we W. za pomocą wprowadzenia w błąd, co do zamiaru i zdolności kredytowej J. P. (1) w ten sposób, że posługując się jego dowodem osobisty, a następnie podrabiając jego podpis na umowie o kredyt w systemie ratalnym na zakup towaru o nr (...), uzyskał w ten sposób kredyt w wysokości 2.817,17 zł, na zakup w systemie ratalnym Q., czym doprowadził L. Bank obecnie (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzania mieniem w kwocie 2.817,07zł,

tj. o przestępstwo z art.286§1 k.k. w zw. z art. 270§1k.k. i art. 275§1k,k. przy zast. art. 11§2k.k.

2. I. G. (2)

syna F. i L. z d. S.,

urodzonego (...) w O.,

Oskarżonego o to, że:

IV. w dniu 2 lutego 2009 roku w T., prowadząc działalność pod nazwą (...) w T. przy ulicy (...), będąc uprawnionym do wystawienia dokumentów w postaci umów o kredyt w systemie ratalnym z L. Bank z siedzibą we W., wystawił umowę o kredyt o nr (...) poświadczając w niej nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że w wyżej wskazanej umowie wpisał nieprawdziwe dane co do osoby kredytobiorcy oraz co do zatrudnienia i zarobków, pomógł w ten sposób I. S. (1) w uzyskaniu pieniędzy w kwocie 2.757,35zł na zakup w systemie ratalnym Q., doprowadzając w ten sposób L. Bank obecnie (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzania mieniem w kwocie 2.757,35 złotych,

tj. o przestępstwo z art. 271 §1k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art.297§ 1 k.k. i art. 286§1k.k. przy zast. art. 11§2 k.k.

V. w dniu 2 lutego 2010 roku w T., prowadząc działalność pod nazwą (...) w T. przy ulicy (...), będąc uprawnionym do wystawienia dokumentów w postaci umów o kredyt w systemie ratalnym z L. Bank z siedzibą we W., wystawił umowę o kredyt o nr (...) poświadczając w niej nieprawdę co do osoby kredytobiorcy, pomógł w ten sposób I. S. (1) w uzyskaniu pieniędzy w kwocie 3.579,55zł na zakup Q., doprowadzając w ten sposób L. Bank obecnie (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzania mieniem w kwocie 3.579,55zł, złotych,

tj. o przestępstwo z art. 271§ 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art.286§ 1 k.k. przy zast art. 11§2k.k.

VI. w dniu 12 lutego 2010 roku w T., prowadząc działalność pod nazwą (...) w T. przy ulicy (...), będąc uprawnionym do wystawienia dokumentów w postaci umów o kredyt w systemie ratalnym z L. Bank z siedzibą we W., wystawił umowę o kredyt o nr (...) poświadczając w niej nieprawdę co do osoby kredytobiorcy, pomógł w ten sposób I. S. (1) w uzyskaniu pieniędzy w kwocie 2.817,07zł na zakup Q., doprowadzając w ten sposób L. Bank obecnie (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzania mieniem w kwocie 2.817,07zł, złotych,

tj. o przestępstwo z art. 271§1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art.286§ 1 k.k. przy zast art. 11§2k.k.

1. W ramach czynów opisanych w pkt I do III części wstępnej wyroku oskarżonego I. S. (1) uznaje winnym tego, że :

I. w dniu 2 lutego 2009 roku w T. w sklepie “ (...) I. G. (2) ” , działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) Bank SA z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób , że posługując się cudzym dokumentem tożsamości w postaci dowodu osobistego T. C. , wprowadzając pokrzywdzony bank w błąd, co do tożsamości kredytobiorcy i wysokości dochodów doprowadził do zawiercia umowy o kredyt na zakup w systemie ratalnym towaru w postaci pojazdu typu “Quad” , na której to umowie podprobił podpis kredytobiorcy nie mając zamiaru spłaty kredytu pomimo otrzymania towaru , doprowadzając w ten sposób pokrzywdzony Bank - obecnie (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. do **niekorzystnego** rozporządzania mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 2.757,35zł, **z tytułu udzielonego na zakup towaru kredytu tj. występuku z art. 286§1 k.k. i art. 275§1k.k. i art. 270§1 k.k. przy zast. art. 11§2k.k.,**

II. w dniu 2 lutego 2010 roku w T. w sklepie “ (...) I. G. (2) ” , działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) Bank SA z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób , że posługując się cudzym dokumentem tożsamości w postaci dowodu osobistego J. P. (1) , wprowadzając pokrzywdzony bank w błąd, co do tożsamości kredytobiorcy i wysokości dochodów doprowadził do zawiercia umowy o kredyt na zakup w systemie ratalnym towaru w postaci pojazdu typu “Quad” , na której to umowie podprobił podpis kredytobiorcy nie mając zamiaru spłaty kredytu pomimo otrzymania towaru , doprowadzając w ten sposób pokrzywdzony Bank -

obecnie (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. do **niekorzystnego** rozporządzania mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 3.579,55zł, **z tytułu udzielonego na zakup towaru kredytu tj. występku z art. 286§1 k.k. i art. 275§1k.k.i art. 270§1 kk przy zast. art. 11§2k.k.,**

III.w dniu 12 lutego 2010 roku w T. w sklepie “ (...) I. G. (2) ” , działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) Bank SA z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób , że posługując się cudzym dokumentem tożsamości w postaci dowodu osobistego J. P. (1) , wprowadzając pokrzywdzony bank w błąd, co do tożsamości kredytobiorcy i wysokości dochodów doprowadził do zawiercia umowy o kredyt na zakup w systemie ratalnym towaru w postaci pojazdu typu “Quad” , na której to umowie podprobił podpis kredytobiorcy nie mając zamiaru spłaty kredytu pomimo otrzymania towaru , doprowadzając w ten sposób pokrzywdzony Bank - obecnie (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. do **niekorzystnego** rozporządzania mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 2.817,07zł, **z tytułu udzielonego na zakup towaru kredytu tj. występku z art. 286§1 k.k. i art. 275§1k.k.i art. 270§1 kk przy zast. art. 11§2k.k.**

przy przyjęciu, iż czyny wymienione wyżej stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91§1 kk , to jest ciągu przestępstw z art. 286§1 k.k. i art. 275§1k.k.i art. 270§1 kk przy zast. art. 11§2k.k. i art. 91 §1 kk i za to na podstawie art. 286§1 k.k. przy zast. art. 11§3 kk i art. 91 §1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podst. art. 46§1 kk zobowiązuje oskarżonego I. S. (1) do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami poprzez zapłatę na rzecz (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwoty 9.153,97 złotych,

3. W ramach czynów opisanych w pkt III do VI części wstępnej wyroku oskarżonego I. G. (2) uznaje winnym tego, że :

I. w dniu 2 lutego 2009 roku w T. prowadząc działalność gospodarczą w postaci sklepu “ (...) I. G. (2) ” , Będąc związany umową o współpracy z (...) Bank SA z siedzibą we W. , działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci prowizji od udzielonego przez w/w Bank kredytu oraz z tytułu sprzedaży towaru , udzielił I. S. (1) pomocy w doprowadzeniu (...) Bank SA z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób , że wiedząc, że I. S. (1) posługuje się cudzym dokumentem tożsamości w postaci dowodu osobistego T. C. , wprowadzając Bank w błąd, co do tożsamości kredytobiorcy i wysokości dochodów zawarł z nim w imieniu Banku umowę o kredyt na zakup w systemie ratalnym towaru w postaci pojazdu typu “Quad” , na której to umowie I. S. (1) podprobił podpis kredytobiorcy , a następnie wydał mu towar , wiedząc , że I. S. (1) nie ma zamiaru spłaty kredytu , doprowadzając w ten sposób pokrzywdzony Bank - obecnie (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. do **niekorzystnego** rozporządzania mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 2.757,35zł, **z tytułu udzielonego na zakup towaru kredytu tj. występku z art. 18§3 k.k. w zw z art. 286§1 kk i art. 275§1k.k.i art. 270§1 kk przy zast. art. 11§2k.k.,**

II. w dniu 2 lutego 2010 roku w T. prowadząc działalność gospodarczą w postaci sklepu “ (...) I. G. (2) ” , Będąc związany umową o współpracy z (...) Bank SA z siedzibą we W. , działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci prowizji od udzielonego przez w/w Bank kredytu oraz z tytułu sprzedaży towaru , udzielił I. S. (1) pomocy w doprowadzeniu (...) Bank SA z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób , że wiedząc, że I. S. (1) posługuje się cudzym dokumentem tożsamości w postaci dowodu osobistego J. P. (1) , wprowadzając Bank w błąd, co do tożsamości kredytobiorcy i wysokości dochodów zawarł z nim w imieniu Banku umowę o kredyt na zakup w systemie ratalnym towaru w postaci pojazdu typu “Quad” , na której to umowie I. S. (1) podprobił podpis kredytobiorcy , a następnie wydał mu towar , wiedząc , że I. S. (1) nie ma zamiaru spłaty kredytu , doprowadzając w ten sposób pokrzywdzony Bank - obecnie (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. do **niekorzystnego** rozporządzania mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 3.579,55zł, **z tytułu udzielonego na zakup towaru kredytu tj. występku z art. 18§3 k.k. w zw z art. 286§1 kk i art. 275§1k.k.i art. 270§1 kk przy zast. art. 11§2k.k.,**

III.w dniu 12 lutego 2010 roku w T. prowadząc działalność gospodarczą w postaci sklepu “ (...) I. G. (2) ” , Będąc związany umową o współpracy z (...) Bank SA z siedzibą we W. , działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci prowizji od udzielonego przez w/w Bank kredytu oraz z tytułu sprzedaży towaru , udzielił I. S. (1) pomocy w

doprowadzeniu (...) Bank SA z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że wiedząc, że I. S. (1) posługuje się cudzym dokumentem tożsamości w postaci dowodu osobistego J. P. (1), wprowadzając Bank w błąd, co do tożsamości kredytobiorcy i wysokości dochodów zawarł z nim w imieniu Banku umowę o kredyt na zakup w systemie ratalnym towaru w postaci pojazdu typu "Quad", na której to umowie I. S. (1) podrobił podpis kredytobiorcy, a następnie wydał mu towar, wiedząc, że I. S. (1) nie ma zamiaru spłaty kredytu, doprowadzając w ten sposób pokrzywdzony Bank - obecnie (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. do **niekorzystnego** rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 2.817,07 zł, z **tytułu udzielonego na zakup towaru kredytu tj. występku z art. 18§3 k.k. w zw z art. 286§1 kk i art. 275§1k.k.i art. 270§1 kk przy zast. art. 11§2k.k.,**

przy przyjęciu, iż czyny wymienione wyżej stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91§1 kk, to jest ciągu przestępstw z art. 18§3 kk w zw. z art.286§1 k.k. i art. 275§1k.k.i art. 270§1 kk przy zast. art. 11§2k.k. i art. 91 §1 kk i za to na podstawie art. 286§1 k.k. przy zast. art. 11§3 kk i art. 19§1 kk i art. 91 §1 kk i art. 33§2 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100(stu) stawek dziennych ustalając wysokość dziennej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych,

4. na podst. Art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w pkt 3. sentencji wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu I. G. (2) na okres próby 3 (trzech) lat ,

5. na podst. art. 627 kpk zasądza od oskarżonego I. G. (2) tytułem kosztów postępowania kwotę 820 złotych na rzecz Skarbu Państwa, a na podst. art. 624 §1 Kpk zwalnia oskarżonego I. S. (1) od kosztów sądowych, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I. G. (2) prowadził na własny rachunek działalność gospodarczą w postaci sklepu (...) G." z siedzibą w T. przy ul. (...), w którym sprzedawał m.in. pojazdy typu „quad”.

W ramach działalności gospodarczej I. G. (2) współpracował m.in. z (...) Bank SA we W., który finansował zakup towarów zakupionych w sklepie w/wymienionego.

Do podstawowych obowiązków I. G. (2), jako tzw. partnera banku zawierającego umowy o kredyt w jego imieniu, była identyfikacja klientów na podstawie dokumentu tożsamości oraz wstępna weryfikacja ich zdolności kredytowej na podstawie przedkładanych zaświadczeń lub oświadczeń.

Od zawartych umów na zakup ratalny towaru większej wartości na podstawie umowy o kredyt z (...) Bankiem SA I. G. (2) otrzymywał od banku prowizję. Sprzedaż ratalna zwiększała nadto atrakcyjność towaru oferowanego do sprzedaży w sklepie.

I. G. (2) znał się z I. S. (1), który utrzymywał się z prac dorywczych, a który kilkakrotnie, posługując się różnymi cudzymi dokumentami i podając nieprawdziwe dane dot. swej tożsamości, jak i sytuacji osobistej i majątkowej, za wiedzą i zgodą I. G. (2), dokonywał zakupu towaru w sklepie w/wymienionego na kredyt udzielony przez (...) Bank SA we W..

I tak, w dniu 2 lutego 2009 roku I. S. (1) przybył do sklepu z „quadami” należącego do I. G. (2) z dowodem osobistym T. C. /brat konkubiny I. S. (1)/, zawierając umowę o kredyt na zakup towaru w postaci pojazdu typu „quad” na łączną kwotę 2.757,35 zł, na której podrobił podpis T. C. i do której podał, że kredytobiorca jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w firmie (...)U.G. - A. G. w K-K. w charakterze kierownika za średnim miesięcznym wynagrodzeniem 3.000 zł netto. Brat konkubiny I. S. (1) faktycznie był tam zatrudniony, lecz na szeregowym stanowisku i za dużo niższym wynagrodzeniem, a poza tym mieszkał pod innym adresem. Sprzedawcę i partnera L. Banku reprezentował przy umowie osobiście I. G. (2), który doskonale zdawał sobie sprawę, że drugą

stroną umowy nie jest T. C., lecz I. S. (1) posługujący się dokumentami osoby młodszej od siebie o 15 lat, a tym pomógł on I. S. (1) w wyłudzeniu kredytu, którego w/wymieniony by nie otrzymał, gdyby sprzedawca postępował zgodnie z regulaminem współpracy z (...) Bankiem SA. Z tytułu pośrednictwa w zawarciu umowy I. G. (2) mógł otrzymać od L. Banku prowizję. Bank przelał też na jego konto kwotę stanowiącą cenę zakupionego na kredyt towaru. Z kolei I. S. (1), który otrzymał „quada”, sprzedał go w krótkim czasie na giełdzie samochodowej w G., a jednocześnie żadnej z rat kredytu nie spłacił.

W podobny sposób I. S. (1) zachował się w dniu 2 lutego 2010r. z tą tylko zmianą, że tym razem legitymował się dokumentami w postaci dowodu osobistego i legitymacji emeryta, swego znajomego J. P. (1), starszego od niego o 23 lata, co do którego zadeklarował, że kredytobiorca otrzymuje emeryturę w wys. 1.900 zł. I. G. (2) i tym razem „przymknął oko” na fałszywe dane kredytobiorcy oraz fałszerstwo jego podpisu, ułatwiając przez to koledze zawarcie umowy o kredyt na sfinansowanie zakupu „quada” w łącznej kwocie 3.579,55 zł. I. S. (1) po krótkim czasie sprzedał pojazd na giełdzie nieustalonej osobie trzeciej.

Dziesięć dni później, tj. 12 lutego 2010 roku, I. S. (1), posługując się ponownie dokumentami J. P. (1) i fałszując za przyzwoleniem I. G. (2), podpis kredytobiorcy na umowie kredytowej dokonał „zakupu” trzeciego pojazdu typu „quad”, wyłudzając kredyt w łącznej kwocie 2.817,07 zł, z którego żadnej z rat nie zapłacił.

Wszystkie pojazdy „nabyte” w sklepie I. G., I. S. (1) zbył nie płacąc żadnej z rat kredytów.

W podobny sposób, przy pomocy I. G. (2), I. S. (1) dopuścił się jeszcze innych wyłudzeń, które objęte zostały innymi postępowaniami.

Sprawa wyszła na jaw, gdy pracownicy L. Banku zorientowali się, że niespodziewanie znaczna część kredytów zawartych w placówce handlowej I. G. (2) na towary o znacznej wartości handlowej nie jest w ogóle spłacana. Wówczas bank rozwiązał w trybie natychmiastowym umowę o współpracy z w/wymienionym, składając też we wrześniu 2011 roku stosowne doniesienie organom ścigania. Na Policję zgłaszały się też osoby, których dokumentami posługiwał się I. S. (1) zawierając umowy kredytu, albowiem to do nich bank występował z roszczeniami.

Z dniem 23.09.2011r. doszło do zmiany nazwy banku (...) SA we W. na (...) Bank (...) SA we W..

Dowody:

- k. 51-53, 119-121, 264-265: zeznania świadka P. S.,
- k. 78, 281-282: zeznania świadka D. K.,
- k. 16-17, 233: zeznania świadka J. P. (1),
- k. 264: zeznania świadka T. C.,
- k. 2-3, 5-7, 48, 62, 63: umowy o kredyt,
- k. 9-10: kopia dokumentów J. P.,
- k. 34-39: faktury VAT,
- k. 79-81: regulamin sprzedaży,
- k. 82-86: zestawienie umów sprzedaży I. G.,
- k. 29: album poglądowy z wizerunkami m.in. I. S.,
- k. 40: kopia a.o. p-ko I. S. w innej sprawie,

- k. 45-47: zawiadomienie o przestępstwie,
- k. 61: informacja dot. zmiany nazwy banku,
- k. 76-77, 143-146, 219-220: wyjaśnienia oskarżonego I. S. (1),
- k. 96-97, 220: częściowo wyjaśnienia oskarżonego I. G. (2),

I. S. (1) ma 41 lat. Pozostaje stanu wolnego. Ma troje dzieci, na które jest zobowiązany do alimentacji. Posiada wykształcenie podstawowe, nie ma wyuczonego zawodu. Przed osadzeniem utrzymywał się z prac dorywczych. Nie posiada istotnego majątku. Aktualnie odbywa karę pozbawienia wolności w innej sprawie. Był wielokrotnie sądownie karany, w tym za przestępstwa podobne.

I. G. (2) ma 30 lat. Pozostaje stanu wolnego. Nie ma dzieci. Posiada wyższe wykształcenie, z zawodu jest informatykiem. Prowadzi działalność gospodarczą, z której deklaruje dochody w wys. ok. 2 tys. mies. Jest właścicielem dwóch samochodów osobowych. Poza tym nie posiada istotnego majątku. Nie był dotąd sądownie karany.

Dowody:

- dane osobopoznawcze ustalone w trybie art. 213 Kpk : k. 135, 163,
- dane o karalności z K.: k. 150, 157-160, 268, 269-272,

I. S. (1) przyznał się do zarzucanych mu przestępstw, a w toku postępowania przygotowawczego skorzystał z prawa odmowy składania wyjaśnień. Przed Sądem zaś złożył szczere wyjaśnienia, również w zakresie roli współoskarżonego w przestępczym procederze.

I. G. (2) nie przyznał się do zarzucanych mu przestępstw i podobnie jak pierwszy z oskarżonych skorzystał pierwotnie z prawa odmowy składania wyjaśnień. W odpowiedzi na pytania Sądu nie potrafił logicznie ustosunkować się do obciążających go wyjaśnień współoskarżonego, przyznając jedynie, że uchybił obowiązkowi należytej identyfikacji klientów na podstawie dokumentów tożsamości i dlatego nie zwrócił uwagi na różnicę kilkunastu lub nawet kilkudziesięciu lat kredytobiorcy w stosunku do danych zawartych w dokumencie tożsamości, a także okoliczność tego rodzaju, że ta sama osoba posługiwała się różnymi dokumentami tożsamości. Przyznał jeszcze, że żaden inny klient nie kupił u niego tylu quadów, co współoskarżony...

/k. 76-77, 143-146, 96-97, 219-220, 220/

Sąd Rejonowy zważył w sprawie,

co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zarówno sprawstwo jak i zawinięcie oskarżonych w odniesieniu do przypisanych im ostatecznie treścią wyroku przestępstw, nie budziły żadnych wątpliwości. Do wyłudzenia wszystkich trzech kredytów doszło niemal w identyczny sposób, w stosunkowo krótkich odstępach czasu, stąd też zasadnym była kwalifikacja w warunkach ciągów przestępstw z art. 91 § 1 Kk. W przypadku czynu I /i odpowiednio czynu IV/ nie było podstaw do przypisania oskarżonym sprawstwa /lub pomocnictwa/ popełnienia czynu z art. 297 § 1 Kk, który mówi o pisemnym nierzetelnym oświadczeniu, a tymczasem I. S. składał ustne nierzetelne oświadczenie co do swej tożsamości i sytuacji majątkowej, które włączane było do umowy przez I. G.. Podobnie w przypadku czynów IV-VI zarzucanych osk. I. G. nie mogło być mowy o przestępstwie z art. 271 § 1 Kk, albowiem umowa cywilnoprawna nie jest dokumentem zaufania publicznego, z którego wynika określone „poświadczenie”, zaś strona stosunku cywilnoprawnego nie może być sprawcą przestępstwa z art. 271 § 1 w zakresie sporządzonych przez nią dokumentów odnoszących się do zawarcia, zmiany lub ustania tego stosunku (por. wyrok SN z 9 października 1996 r., V KKN 63/96, Wokanda 1997, nr 5, s. 15; wyrok SN z 2 grudnia 1997 r., V KKN 296/96, OSN Prok. i Pr. 1998,

nr 4, poz. 6; wyrok z 5 marca 2003 r., III KKN 165/01, LEX nr 77003; wyrok z 9 maja 2002 r., V KKN 323/99, OSNKW 2002, nr 9-10, poz. 71). Z zastrzeżeniami wymienionymi wyżej, mającymi wpływ na opis i kwalifikację poszczególnych przestępstw, oskarżeni dopuścili się zarzucanych im przestępstw m.in. oszustwa lub pomocnictwa do ich popełnienia.

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się na dowodach osobowych w postaci zeznań pracowników banku: P. S. i D. K., a także na zeznaniach rzekomych kredytobiorców, których dane i dokumenty wykorzystywał osk. I. S., a to: J. P. (1) i T. C.. Potwierdzeniem dowodów osobowych były wnioski wynikające z dowodów z dokumentów takich jak: umowy o kredyt, kopia dokumentów J. P., faktury VAT, regulamin sprzedaży, zestawienie umów sprzedaży I. G., album poglądowy z wizerunkami m.in. I. S., odpis a.o. p-ko I. S. w innej sprawie, pisemne zawiadomienie o przestępstwie oraz informacja dot. zmiany nazwy banku. W świetle wskazanych wyżej dowodów, które były logiczne, rzeczowe i wzajemnie się uzupełniały, a nadto znajdowały odzwierciedlenie w wyjaśnieniach osk. I. S., który swej odpowiedzialności nie kwestionował, na wiarę nie zasługiwały wyjaśnienia drugiego oskarżonych, a to I. G., który nie przyznał się do stawianego mu zarzutu. Pomijając już, że obaj oskarżeni dobrze się znali, a tym samym osk. I. G. zdawał sobie doskonale sprawę, że jego klient nie jest osobą, której dokumentem się legitymuje, to nie sposób jest przyjąć, ażeby osk. I. G., dysponując dowodem osobistym /i innymi dokumentami np. legitymacją emeryta/ nie zwrócił uwagi na różnicę w wyglądzie osoby, której wizerunek przedstawiony był w w/w dokumentach, a szczególności nie zauważył, że osoba która zamierza dokonać zakupu towaru w systemie ratalnym, jest osobą o kilkanaście / lub kilkadziesiąt/ lat młodszą /lub starszą/ od tej, której dane widnieją w dokumentach. Poza tym I. S. w sklepie bywał wielokrotnie, w krótkich odstępach czasu, podając się za różne osoby, co nie mogło ująć uwadze sprzedawcy, będąc zapamiętany, jako „najlepszy” klient sklepu. Z tych przyczyn wyjaśnienia oskarżonego I. G., w zakresie w jakim kwestionował on swe sprawstwo i zawinienie, nie zasługiwały zupełnie na uwzględnienie.

Swoim zachowaniem oskarżeni wyczerpali zatem znamiona przestępstw z art. 286 § 1 Kk i art. 275 § 1 Kk i art. 270 § 1 Kk przy zast. art. 11 § 2 Kk i art. 91 § 1 Kk, przy czym oskarżony I. G. – w ramach zjawiskowej formy pomocnictwa z art. 18 § 3 Kk.

Przestępstwa z art. 286 § 1 Kk. dopuszcza się ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Przedmiotem ochrony przestępstwa oszustwa z art. 286 k.k. jest mienie. W odniesieniu do przestępstwa oszustwa pojęcie "mienie", obejmuje wszelkie prawa majątkowe, rzeczowe i obligacyjne. Termin "mienie" używany jest w znamionach przestępstwa oszustwa jako synonim majątku. Majątek, jako przedmiot ochrony przestępstwa oszustwa, rozumieć należy jako zbiorcze określenie ogółu majątkowych praw podmiotowych, obejmujące aktywa, czyli prawa i majątkowe danego podmiotu. Składniki majątku to wszystkie poszczególne prawa majątkowe, które przysługują danemu podmiotowi. W szczególności są to prawa rzeczowe (własność i ograniczone prawa rzeczowe), wierzytelności, prawa spadkowe (do otrzymania zachowku oraz przedmiotu zapisu), a także prawa na dobrach niematerialnych (prawa autorskie, wynalazcze, prawa dotyczące wzorów zdobniczych i znaków towarowych, prawa do firmy i nazwy przedsiębiorstwa, tzw. prawa do klienteli, tajemnic przedsiębiorstwa itp.), pod warunkiem że mają charakter praw majątkowych. Przedmiotem ochrony przestępstwa oszustwa jest majątek jakiegokolwiek podmiotu, a więc nie tylko przysługujący osobie dokonującej niekorzystnego rozporządzenia. Przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w części, w jakiej opisuje ono czynność wykonawczą przybierającą formę działania, jest przestępstwem powszechnym, może być zatem popełnione przez każdy podmiot, zdolny do ponoszenia odpowiedzialności karnej. W przypadku oszustwa polegającego na wyzyskaniu błędu osoby rozporządzającej mieniem, część czynności wykonawczej przybiera postać zaniechania poinformowania osoby rozporządzającej mieniem o rzeczywistym stanie rzeczy. Także w odniesieniu do tej odmiany oszustwa określony w art. 286 § 1 k.k. typ czynu zabronionego jest przestępstwem powszechnym. Przepis art. 286 § 1 k.k. określa zachowanie karalne jako doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu lub wyzyskanie niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Zachowanie karalne opisane w znamionach przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. skierowane na osobę, którą sprawca zamierza doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. W sytuacji wprowadzenia w błąd sprawca wywołuje w świadomości pokrzywdzonego lub innej osoby, której mienie stanowi przedmiot rozporządzenia dokonywanego

przez wprowadzonego w błąd, fałszywe wyobrażenie (rozbieżność między rzeczywistością a jej odzwierciedleniem w świadomości dokonującego rozporządzenia mieniem), zaś przy wyzyskaniu błędu wykorzystuje już istniejącą rozbieżność między stanem świadomości dokonującego rozporządzenia mieniem a rzeczywistością, której sprawca nie koryguje, lecz używa dla uzyskania przez siebie lub kogo innego osiągnięcia korzyści majątkowej, wynikającej z niekorzystnego dla pokrzywdzonego rozporządzenia mieniem. Wprowadzenie w błąd może zostać osiągnięte przez przemilczenie, zaniechanie poinformowania o faktycznym, prawdziwym stanie rzeczy. Wprowadzenie w błąd dotyczy musi natomiast tzw. istotnych okoliczności danej sprawy, które mogą mieć wpływ na podjęcie decyzji o rozporządzeniu mieniem. Czynność wykonawcza w przypadku przestępstwa oszustwa jest złożonym działaniem lub zaniechaniem, którego celem jest doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym. Istotny jest efekt majątkowy, sprowadzający się do utraty lub pomniejszenia aktywów po stronie rozporządzającego lub innej osoby, w imieniu której działa rozporządzający. Właściwe znamię czynnościowe "doprowadza" przesądza, że oszustwo jest przestępstwem materialnym, jego skutkiem zaś niekorzystne rozporządzenie mieniem. Między zachowaniem sprawcy, polegającym na wprowadzeniu w błąd, wyzyskaniu błędu lub wyzyskaniu niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, a niekorzystnym rozporządzeniem mieniem zachodzić musi związek przyczynowy. Przestępstwo oszustwa charakteryzuje się dwoma przedmiotami czynności wykonawczej. Zachowanie sprawcy skierowane jest bowiem z jednej strony na osobę, która dokonuje niekorzystnego rozporządzenia swoim lub cudzym mieniem, z drugiej strony na mienie, które sprawca uzyskuje w wyniku rozporządzenia. Znamiona oszustwa wymagają tożsamości podmiotu w odniesieniu do wprowadzenia w błąd, wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania oraz dokonania rozporządzenia mieniem. Natomiast nie jest wymagana tożsamość między podmiotem dokonującym rozporządzenia mieniem i pokrzywdzonym. Przez rozporządzenie mieniem rozumieć należy wszelkie czynności prowadzące do zmiany we władaniu mieniem, polegające na pozbawieniu osoby uprawnionej możliwości dysponowania mieniem. Niekorzystne rozporządzenie mieniem może nastąpić w formie przewidzianej w prawie cywilnym, a więc poprzez wszelkie rodzaje umów przenoszących własność, zobowiązujących pokrzywdzonego do określonych działań. Przestępstwo oszustwa określone w art. 286 § 1 jest przestępstwem umyślnym, zaliczonym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca, podejmując zachowanie, musi mieć wyobrażenie pożądaną dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Takie ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem wynikowym. Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć użyć takiego właśnie sposobu działania, na przykład zaciągnięcia pozorowanej pożyczki, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia przy realizowaniu każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Zamiar sprawcy w płaszczyźnie intelektualnej musi więc obejmować dwa elementy. Z jednej strony, sposób zachowania sprawcy, tzw. środek intelektualny, jakim jest w przypadku oszustwa wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu lub niezdolności osoby rozporządzającej mieniem do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Z drugiej strony, sprawca musi mieć świadomość, że co najmniej może uzyskać korzyść majątkową z planowanego zachowania w wyniku zastosowanego sposobu działania oraz świadomość więzi przyczynowej łączącej podejmowane przez niego działania z niekorzystnym rozporządzeniem mieniem. Przez korzyść majątkową rozumieć należy - zgodnie z brzmieniem art. 115 - korzyść dla sprawcy, innej osoby fizycznej lub prawnej, jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej lub grupy osób prowadzącej zorganizowaną działalność przestępczą. Korzyścią majątkową jest zwiększenie aktywów lub zmniejszenie pasywów majątkowych, czyli każde przysporzenie majątku lub uniknięcie strat albo zmniejszenie obciążeń. Z kolei przestępstwa z art. 275 § 1 Kk dopuszcza się ten, kto m.in. posługuje się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby. Wreszcie zaś czynu z art. 270 § 1 Kk dopuszcza się ten, kto w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa. Z art. 18 § 3 Kk regulującego istotę formy zjawiskowej pomocnictwa w popełnieniu przestępstwa wynika, iż odpowiada za pomocnictwo, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, nie może budzić najmniejszych wątpliwości, że oskarżeni swym zachowaniem wyczerпали znamiona występku z art. 286 § 1 Kk. i art. 275 § 1 Kk i art. 270 § 1 Kk przy zast. art. 11 § 2 Kk, a w przypadku osk. I. G. – w ramach zjawiskowej formy pomocnictwa z art. 18 § 3 Kk. Zachowanie oskarżonych godziło w dobra prawne chronione normą art. 286 Kk, a to przede wszystkim prawidłowość funkcjonowania obrotu gospodarczego oraz mienie pokrzywdzonego banku. Skoro przestępstwo określone w art. 286 § 1 Kk jest przestępstwem powszechnym, to jego sprawcą mogli być także oskarżeni. Oskarżony I. S., przy pomocy osk. I. G., doprowadził bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy z tytułu dzielonego kredytu, wprowadzając bank w błąd co do m.in. swej tożsamości, sytuacji materialnej, jak i zamiaru spłaty zobowiązania. W świetle ustalonych okoliczności sprawy nie mogło budzić wątpliwości, że oskarżeni działali umyślnie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej – I. S. w celu sfinansowania zakupu „quadów”, które następnie sprzedawał na giełdzie, nie spłacając rat kredytu, a I. G. w celu osiągnięcia korzyści z tytułu sprzedaży towaru ze swą żoną oraz prowizji od zawarcia umowy kredytu oraz być może części należności wynikającej ze sprzedaży pojazdu przez I. S.. Jednocześnie osk. I. S. dopuścił się czynu z art. 275 § 1 Kk, albowiem w każdym przypadku legitymował się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby w postaci m.in. dowodu osobistego. Wreszcie zaś osk. I. S. wyczerpał swym zachowaniem znamiona występu z art. 270 § 1 Kk, albowiem na każdej z umów kredytowych podrabiał podpisy kredytobiorców. Do powyższych przestępstw nie doszłoby gdyby nie pomoc osk. I. G., który mając pełną świadomość, że osoba zakupująca towar nie osobą, której dane wynikają z przedłożonych do umów kredytowych dokumentów tożsamości, mimo wszystko akceptował powyższe, wypełniając tym samym dyspozycję art. 18 § 3 Kk tj. tzw. pomocnictwa, którego dopuszcza się ten, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie. Do wyłudzenia wszystkich trzech kredytów doszło niemal w identyczny sposób, w stosunkowo krótkich odstępach czasu, stąd też zasadnym była kwalifikacja w warunkach ciągów przestępstw z art. 91 § 1 Kk.

Przestępstwa wskazane wyżej, z mocy art. 286 § 1 Kk przy zast. art. 11 § 3 Kk /i art. 19 § 1 Kk./ i art. 91 § 1 Kk zagrożone były karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 12.

Sąd kierując się dyrektywami wymiary kary wymienionymi w szczególności w art. 53 Kk wymierzył oskarżonemu I. S. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a oskarżonemu I. G. karę 1 roku pozbawienia wolności. W oparciu o treść art. 46 § 1 Kk, na wniosek pokrzywdzonego orzeczono wobec osk. I. S. środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami. Dodatkowo, w stosunku do osk. I. G., orzeczono w oparciu o treść art. 33 § 2 Kk grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 zł każda. Przez wzgląd na treść art. 58 § 2 Kk grzywny takiej nie orzeczono wobec osk. I. S..

Do okoliczności obciążających wpływających na rozmiar orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył przede wszystkim znaczny stopień zawinienia i społecznej szkodliwości czynów, istotną rolę oskarżonych w popełnieniu przestępstwa, wielokrotną uprzednią karalność osk. I. S. m.in. za podobne przest. p-ko mieniu.

Do okoliczności łagodzących zaliczono natomiast postawę oskarżonego I. S. w toku postępowania oraz uprzednią niekaralność osk. I. G..

Zgodnie z art. 69 § 1 i 2 kk Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej dwóch lat (...) jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia dla sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zawieszając wykonanie kary, Sąd bierze pod uwagę postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zaszyły okoliczności uzasadniające dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary jedynie co do osk. I. G., a w szczególności oskarżony I. S. był już uprzednio wielokrotnie karany sądownie, w tym za podobne przestępstwa p-ko mieniu, co nie dawało podstaw do przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej. Z tych przyczyn Sąd wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił jedynie osk. I. G. na okres próby pozwalający na weryfikację zasadności zastosowania środka probacyjnego.

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadniały powołane w sentencji wyroku przepisy.

Dlatego orzeczono, jak w sentencji.

.....

Z. (...):

- o. (...),
- o. (...),
- (...),

O., (...) ,